గిడా రంగారావు

హత్య = ఐదు హత్యలు!!

ఎస్. ఎస్. శాస్త్రి

రవి నాచేయి పట్టుకుని వున్నాడు. ఇద్దరం రోడ్డుకు పక్కగా నడుస్తున్నాము.

చుట్టూ చీకటిగా వుందని నాకు తెల్సు. ఈ చీకటి ఒక్క రాత్రిపూటే వుంటుందనీ తెల్సు. కాని నా కళ్ళ ముందు మాత్రం ఎప్పుడూ కటిక చీకటే.

... కారణం నేను గుడ్డివాణ్ని!!

రవి నా కొడుకు. వాడికి పధ్నాలుగేళ్ళుంటాయి. నేను గుడ్డివాణ్నయినా రవివలన నాకా కొరత అంతగా లేదు. వాడు చాలా చురుకైనవాడు. చిన్నవాడైనా పెద్ద వాళ్ళ మనస్తత్వం, వాళ్ళలోని ఆలోచనా శక్తి వీడికుంది.

ఇద్దరం అనుకోకుండా సెకండ్ షో సినిమా చూసి వస్తున్నాం.

"అయినా రవీ! నీ మొండితనమే గాని సెకండ్ షో ఏమిట్రా?" అంత నిశ్శబ్దం చుట్టూ రాజ్యం ఏలటం ఇష్టం లేక అన్నాను.

"వాట్ డాడీ! 'బ్లైండ్ టెర్రర్' ఏం పిక్చరు నిజంగా! అలాంటి పిక్చర్సు సెకండ్ షో చూస్తే నే ఫైన్ గా వుంటుంది. మీకు కథ చెప్పాగా?" అన్నాడు రవి.

నవ్వుకున్నాను. నాలాంటి గుడ్డి వాళ్ళకి 'గుడ్డివాని' సినిమా ఏం కనుపిస్తుంది? థియేటర్ దగ్గరగానే వుంది కాబట్టి రవిని తీసుకెళ్ళేను.

రవి ఆ సినిమాలో 'బ్లైండ్'గా యాక్టుచేసిన హీరోయిన్ గురించి ఏదో చెప్తున్నాడు.

"డాడీ! ఇల్లు దగ్గిర పడింది!" అన్నాడు రవి.

మలుపు తిరిగి వీధిలోకి ఎంటరయ్యేం.

"డాడీ మన వీధి చాలా చీకటిగా వుంది." అన్నాడు రవి.

నా కళ్ళ కెప్పుడూ చీకటే!

"లైటు ఏమయిందిరా!" అడిగేను.

"ఏమో మరి! వెలగలేదు."

"కరెంట్ లేదేమో?" అన్నాను.

"ఊహు...! అదుగో రోడ్డు ఆ చివర్న లైటు వెల్గే వుంది."

మవునంగా వుండిపోయేను. ఆ విషయానికి నా మనస్సంత ప్రాధాన్యత ఇవ్వలేదు.

ఇల్లు మరింత దగ్గిర పడిందేమో. రవి అడుగుల వేగం పెరిగింది. నా వేగంకూడా పెంచేను.

ఉన్నట్టుండి 'పట పట' మన్న శబ్దం చిన్నగా విన్పించింది. రవి ఆగేడు. నేనూ ఆగాల్సి వచ్చింది.

"రవీ! ఏమిట్రా ఆ చప్పుడు?" అడిగే నరం కాక.

"గాజు పెంకులు!" ఓ క్షణం తర్వాత అన్నాడు రవి.

ఆశ్చర్యపోయేను. "గాజు పెంకులా? ఎలా వచ్చేయి?"

"డాడీ! ఇదిగో కరంట్ పోల్. ఎవరో బల్బు బద్దలు గొట్టేసేరు. అందుకే వెల్తురు లేదు. పోనీ గానీ... పదండి..." అని ముందుకు నడిచేడు.

ఈ వీధికి పక్కనే 'మురికి కాలనీ' ఓటుంది. అక్కడి ఇళ్ళన్నీ గుడిశెలే. అక్కడి పిల్లలు తరుచు ఇక్కడకు వస్తుంటారు ఆడు కోటానికి సాయంత్రపు వేళల్లో. వారిలో ఎవరో చేసుండొచ్చు ఈ పని."

"డాడీ ఇల్లు వచ్చేసింది..." రవి మాటలతో ఇంకా నడవబోతూ ఆగిపోయేను. ఆ కరంట్ పోల్ కి పక్కనే వుంది మా ఇల్లు. పెద్ద బంగళా కాకపోయినా అందంగా కన్పిస్తుంది చూపరులకి. చుట్టు కర్ర ఫెన్సింగ్ వుంది. చిన్న పోర్టికో!

"రవీ తలుపు తాళం తియ్. ఆ...అన్నట్టు బాబా యొచ్చేడా...?" అన్నాను.

"ఉ...హు వచ్చినట్టు లేదు. తాళం అలాగే వుంది. మరి రాదేమో!" రవి ఫెన్సింగ్ గేటు గొళ్ళెం తీస్తూ అన్నాడు.

చిన్నగా నిట్టూర్చేను.

"రా డాడీ!" అంటూ రవి తలుపుతాళం తీయటానికి

వెళ్ళేడు.

చేతికర్రని నేలమీద తాటిస్తూ ఫెన్సింగ్ గేటు తోసుకుని లోని కెళ్ళేను.

తిరిగి గొళ్ళెం తగిలించటానికి కొంచెంకంగి తడుము సాగాను.

గొళ్ళెం తగల్లేదు చేతికి. విసుక్కుని స్టిక్ని గేటు కాన్చి మరికొంచెం వంగి రెండు చేతులతో తడిమేను. గొళ్ళెం తగిలింది.

దాన్ని కొక్కానికి తగిల్చి తడిమి స్టిక్ అందుకో బోయేను. కాని అది జారి నేలపై బడినట్టు చిన్న శబ్ద మయింది.

మరింత విసుక్కుని బాగా వంగి నేలపై తడుము సాగాను...

కాని వులిక్కి పడ్డాను నాకు తెలియకుండానే.

ఎందుకో చెవులు రిక్కించేను... కారణం, ఎక్కడ నుంచో ఏదో శబ్దం గాల్లో తేల్తూ వచ్చి నా చెవుల అంతరాంతరాల్లోకి దూరింది. ఆ శబ్దం ఏమిటో తెల్సుకో టానికి ఒక్క క్షణం మాత్రమే పట్టింది.

ఎవరో ఏదో తన్నుకుని పడబోయి నిలదొక్కుకున్న శబ్దం అది. ఆ వస్తువు పక్కకు పడినట్టుగాని మరి శబ్దం విన్పించలేదు. అంటే ఆ వస్తువును పూర్తిగా తన్న లేదన్నమాట. కేవలం జరిగినట్టుమాత్రమే విన్పించింది.

కాని ఈ శబ్దం అతి చిన్నగా విన్పించింది. కాని మరీ దూరంనుంచి కాదని అనిపించింది.

వెనుకనుండి రవి తాళం తీస్తున్న చప్పుడు అతి చిన్నగా విన్పిస్తోంది.

నిజానికి ఇలాటి చిన్న శబ్దాలు మామూలు మనుషులకు అంటే కళ్ళున్నవారికి వినిపించవు. వినిపించవు అంటే మైండ్ గ్రహించదన్నమాట. కారణం కళ్ళున్నప్పుడు మైండ్ మరింత ఎక్కువగా ఆలోచిస్తుంటుంది.

కాని నాలాటి వారికి చూచే భాగ్యంలేదు కనుక చెవులకే ఎక్కువ పనివుంటుంది. చూచే ప్రసక్తే లేదు కనుక ఏ చిన్న శబ్దం అయినా మైండ్ వెంటనే గ్రహిస్తుంటుంది.

నా ఆలోచనలకి నవ్వుకుని హాండ్ స్టిక్ అందుకుని నిలబడ్డాను.

కాని మళ్ళీ వులిక్కి పడ్డాను!!

ఎక్కడో కారుడోర్ లాగినట్టుగా 'బర్...' మని శబ్దం! ఆ మరుక్షణమే డోర్ మూసినట్టు 'దబ్' మని చప్పుడు.

ఆ 'దబ్' మనే శబ్దంతోపాటు 'కిళింగ్...గ్' మనే మరో వింత ధ్వని. ఈ చప్పుళ్ళన్నీ అంచెలంచెలుగా గాలిలో తేలివచ్చి నా హృదయాంతరాల్లోకి దూరేయి.

అదే క్షణంలో కారు స్టార్టయి వెళ్ళిపోయిన శబ్దం!

ఈ శబ్దాలన్నిటికీ మధ్య కాలం పది సెకండ్లు కూడా ఉండదేమో?

అనుకోకుండా నా కుడిచేయి ఎడమ చేతికున్న వాచీ మీదకు వెళ్ళింది మెల్లగా.

నాలాటి వారికి టైం తెలుపగల వాచీ అది. పెద్ద ముల్లు, చిన్నముల్లు పన్నెండు మీద వున్నట్టు గ్రహించేను. అంటే సరిగ్గా పన్నెండుగంట లయిందన్నమాట! అంటే అర్ధరాత్రి!!

"డాడీ! ఏం చేస్తున్నావక్కడ?" రవి గొంతు విన్పట్టంతో వులిక్కిపడి నడిచేను హాండ్ స్టిక్‌తో నేల మీద తడుతూ.

"రవీ...!" అన్నాను.

"వాట్ డాడీ...?"

"చీకటి ఎలా వుందిరా?"

రవి ఆశ్చర్యంగా చూస్తుంటాడీ ప్రశ్నకు నా వేపు.

"ఎందుకు? చీకటి చాలా గేవుంది. ముందేముందో కన్పించనంత చీకటి!" అన్నాడు.

"హాల్లో లైటు వేసేవా?"

"ఆ...!!"

"ఎంత సేపయింది...?"

"జస్ట్...ఇప్పుడే...!"

"అద్సరే రవీ! నీ కిందాక రోడ్డు మీద ఎక్కడైనా కారు ఆగివుండి కనుపించిందా?" అడిగేను.

"ఉహు... లేదే...!" అన్నాడు.

అయితే అది బ్లాక్ కారయి వుండవచ్చు అనుకున్నాను.

"పోనీ కారు స్టార్టయి వెళ్ళిన శబ్దమయినా విన్పించిందా?" అడిగేను.

రవి మాట్టాడలేదు. ఆలోచిస్తూండి వుంటాడు.

వాడికీ విన్పించివుంటుంది. కాని పట్టించుకుని వుండడు.

"డాడీ! దేనికివ్వన్నీ అడుగుతున్నారు?" అర్థంకానట్టడిగేడు రవి.

అవును! ఎందుకు నా కివ్వన్నీ? రోడ్డుమీద కారు స్టార్టయితే అందులో వింతేమిటి?

"ఏం లేదులే... పద!" అని నడిచేను లోనికి.

2

టవల్ తో ముఖం తుడుచుకుంటూ టైమెంతయిందో చూచుకున్నాను.

ఎనిమిదిన్నర.

ఈ రోజు కొద్దిగా ఆలస్యంగా లేచేను.

గదిలోనున్న మంచంవద్దకు నడిచి దాని పక్కనే వున్న టీపాయ్ కి ఆనించబడివున్న హాండ్ స్టిక్ ని అందుకున్నాను. తర్వాత జేబులోవున్న 'కూలింగ్ గ్లాసెస్'ని తీసి కళ్ళకు తగిలించుకున్నాను. వాటిని ఎప్పుడూ కళ్ళకీ వుంచుకోవటం నాకలవాటు. నా గుడ్డి కళ్ళ కడ్డుగా అవి లేకపోతే ఏదోలా అనిపిస్తుంది నాకు.

"రవీ...!" కేకేసేను.

"యస్...డాడీ!" రవి గొంతు కీచుగా విన్పించింది కిందనుంచి!

"ఏంచేస్తున్నావ్...? అసలెక్కడున్నావ్?" అన్నాను.

"కిచిన్ రూంలోవున్నా. కాఫీ చేస్తున్నాను...!" రవి గట్టిగా అరిచాడు.

"అయితే నాయర్ రాలేదన్నమాట!" నాలో నేనే విసుక్కుంటూ హాండ్ స్టిక్ తో మెల్లగా నడుస్తూ బాల్కనీలో కొచ్చి నిలబడ్డాను.

సూర్యకాంతి కొద్దిగా తగిలినట్టనిపించింది శరీరానికి.

సిగరెట్ తీసి వెలిగించుకున్నాను. వాతావరణం ప్రశాంతంగా వున్నట్టుంది.

"డాడీ! కాఫీ...!" రవి గొంతు వినిపించింది వెనుకనుంచి.

వాడందించిన కాఫీ కప్పు అందుకుని మెల్లగా సిప్ చేయసాగాను.

“రవీ! చంద్రం బాబాయొచ్చాడా?” అడిగేను.

“ఊహు...!” రవి మామూలుగా అన్నాడు.

చంద్రం! నా తమ్ముడు. సాధారణంగా ఇంటిపట్టున వుండడు. ఎక్కువగా తాగుతూ ఎక్కడెక్కడో గడపటం వాడి కలవాటే. కాని ఇవన్నీ రాత్రివేళల్లో మాత్రమే. నా బాధ నర్థం చేసుకోలేని స్థితిలో వున్నాడు.

ఇంకా సాగబోయిన నా ఆలోచనల్ని ఖండిస్తూ ఏవో వాహనాల చప్పుడు వినిపించింది. అవి దగ్గరలోనే ఆగి నట్టు వాటి ఇంజన్లు ఆగిపోయేయి.

“రవీ...! ఏమిట్రా...?” అడిగేను.

“డాడీ! అంబులెంస్, పోలీస్ జీపు వచ్చినవి. పోలీసులు మన ఎదురిల్లు... బ్యాంక్ మానేజర్ రంగనాథంగారింట్లో కెళ్తున్నారు.”

అలాగే వుండిపోయా నాశ్చర్యంతో! మనసులో రక రకాల ఆలోచనలు...అస్పష్ట దృశ్యాలు కదిలిపోతున్నయ్. ఏదో అర్థమయినట్టనిపిస్తోంది.

కాని ఏం జరిగిందీ వూహకు అందీ అందటంలేదు.

“రవీ!...” పిలిచేను.

రవి పలకలేదు. బహుశ కిందకెళ్ళి పోయుంటాడు.

రెండు క్షణాలాలోచించి, గబగబ నడిచేను కిందకి. మెట్లు దిగి హాల్లోకొచ్చేసరికి రవి అప్పుడే వచ్చిన నాయర్ని కారణం అడుగుతున్నాడు, ఇంత ఆలస్యంగా వచ్చినందుకు.

“రవీ...!” అన్నాను.

"ఎస్...! వాట్ డాడీ...?"

"రవీ...మనం ఒకసారి రంగనాథంగారింటికి వెళ్ళాలి పద!" అన్నాను ఎడమచేయి ముందుకు చాస్తూ.

రవి నా చేయి అందుకున్నాడు.

నాయర్‌ని పన్ను చూసుకోమని చెప్పి, బయటకు నడిచేను.

"రవీ! బయట జనం ఎవరేనా వున్నారా?" అన్నాను త్వరత్వరగా అడుగులు వేస్తూ.

"నో! ఎవరూ లేరు. పోలీసులందరు లోనికెళ్ళారు. అయినా వాళ్ళెందుకొచ్చారు డాడీ!"

నేనేమీ మాట్లాడలేదు.

ఇద్దరం ఆ యింటికి చుట్టూవున్న ఫెన్సింగు కర్ర గేటు తెరుచుకుని లోనికెళ్ళాము. ఆ యింటి హాల్లో కడుగు పెట్టేము...

"డాడీ!..." రవి ఆగిపోయేడు. నా చేతిని పట్టుకు నున్న వాడి చేయి కంపిస్తున్నట్టు గ్రహించేను.

"వాట్ రవీ!...ఏమయిందీ?" అడిగేనాతురతగా!

"డాడీ! రంగనాథంగారు...సోఫాలో వెనక్కు పడి పోయున్నారు. ఆయన గుండెల్లో కత్తి దిగబడి వుంది. రక్తం అంతా కారి..." రవి మాటలు భయంగా ఆగి పోయాయి.

అంతే! అదిరిపడ్డాను!! మనసు మొద్దుబారినట్టనిపించింది.

3

"రవీ...! హాల్లోని పరిస్థితంతా వివరంగా చెప్పూ!" అన్నాను.

"ఎస్ డాడీ! ఎవరో... ఇన్‌స్పెక్టరుగారు కాబోలు... సోఫా దగ్గర నిలబడి 'ఆయన' శవాన్ని పరీక్షగా చూస్తున్నాడు. మరొకతను ఏదో చల్లుతున్నాడు అన్నిచోట్లా. ఇంకొకతను దగ్గరనుండి రంగనాథంగారి శవానికి ఫోటోలు తీస్తున్నాడు. డాడీ! రంగనాథంగారి నవుకరు వున్నాడిక్కడే!..." ఇంకా ఏదో అంటున్నాడు రవి.

"రవీ...! రంగనాథంగారున్న సోఫా ఎదుట టీపాయ్ వుందా...?" అడిగేను సాలోచనగా...

"వుంది డాడీ..." అన్నాడు రవి.

"రవి జాగ్రత్తగా చూసి చెప్పు. ఆ టీపాయ్ 'తిన్నగా' వుండాల్సిన విధంగా లేదు కదూ! ఎవరో జరిపినట్టు పక్కకి తిరిగినట్టు వుందిగదూ!" అన్నాను.

ఓ క్షణం ఆగి, "అవును డాడీ! మీ కెలా తెల్సు? ఆ టీపాయ్‌మీద చంద్రం బాబాయివద్ద వుండేలాటి సీసాగూడా వుంది. పక్కనే గ్లాసు వుంది." చెప్పాడు రవి.

"డాడీ!" మెల్లగా అన్నాడు రవి. "ఆ ఇన్స్పెక్టరుగారు నన్ను చూసేరు. మనవయిపే వస్తున్నారు!"

నేనూ అందుకే ఎదురుచూస్తున్నాను!

ఇన్స్పెక్టర్ దగ్గరవ వచ్చినట్టు బూట్ల శబ్దమయింది.

నా చేయి రవిచేతిలో వుండటం, నా కళ్ళకున్న నల్ల కళ్ళద్దాలు, చేతిలోని స్టిక్కూ చూసి తెలుసుకునుంటాడు ఇనస్పెక్టరు నా లోపాన్ని.

"ఆయాం సారి.. ఆయాం ఇన్స్పెక్టర్ వినోద్! మీరూ...!" అంటూ ఆగాడు.

"నా పేరు కృష్ణమోహన్! ఈ ఇంటి ఎదురిల్లు

మాంది!'' అన్నాను.

''ఐసీ...! బైదిబై బ్యాంక్ మానేజర్ రంగనాథం గారు హత్యచేయబడ్డారు. ఈ విషయం మీకెలా తెల్సిందో చెప్పండి!'' అన్నాడినస్పెక్టరు.

''మీ పోలీసు జీపు, అంబులెన్స్ మా రవి చూసేడు. విషయమేమో తెల్సుకొందామని వచ్చేను,'' అన్నాను.

''అద్సరే! రంగనాథంగారు హత్యకాబట్టం మీకు ఆశ్చర్యం కల్గిస్తోందా?''

ఇన్స్పెక్టరు తెలివయినవాడని ఆ ప్రశ్నతో గ్రహించేను. ఆ ప్రశ్నతో మరెన్నో ప్రశ్నలు ముడివడివున్నాయి.

''ఇన్స్పెక్టర్! నేను కొంత చెప్పాలనే వచ్చాను. కాని ముందు మీ పన్లు అన్నీ ముగించండి! నేనంతవరకూ వుంటాను. ఆ తర్వాత మా ఇంటికి వెళ్దాం...!'' నా మాటలకి ఇన్స్పెక్టరు చాలా ఆశ్చర్యపోయుంటాడు.

''దట్సాల్ రైట్! కాని చిన్న ప్రశ్న! రంగనాథం గారితో మీకు మాగా పరిచయం వుందా?'' అన్నాడు.

''నో...అంతపరిచయంలేదు. ఎప్పుడేనా ఎదురుపడితే విష్ చేసుకుంటాము. అంతే!'' అన్నాను.

ఇన్స్పెక్టర్ మరేమనలేదు. అతను కదిలినట్టుగా బూట్ల శబ్దమయింది. అతను రంగనాథం ఇంటి నవుకరు వద్దకు వెళ్ళాడని వూహించేను.

''నువ్వేకదూ ఈ ఇంటి నవుకరువి?'' ఇన్స్పెక్టరు వినోద్ గొంతు గంభీరంగా విన్పించింది.

''అవునండి. నాపేరు మహావీర్. అన్నిపన్లూ నేనే చేస్తుంటాను.'' అన్నాడు నవుకరు మహావీర్.

''అలాగా నువ్వు వుదయం ఎన్ని గంటలకు వస్తుం

టావ్...?"

"నేను రోజూ వుదయం ఆరుకల్లా వచ్చేవాడినండి. గాని 'అమ్మగారు' వారంరోజుల క్రితం పుట్టింటికి వెళ్లే రండి. అయ్యగారు పొద్దెక్కి గాని లేవరు. అందువల్ల ఆలస్యంగా వస్తున్నాను. ఈరోజు అలాగే వచ్చేనండి. గాని వీధితలుపులు చేరేసున్నాయండి. అయ్యగారు రాత్రి తలుపేసుకోవటం మరచిపోయేరేమో ననుకున్నాను. ఇంతకు క్రితం రెండుసార్లిలానే జరిగింది. కాని లోపల ఇలా చచ్చి పడివున్నారండి!"

నేను ఓపక్క ఏదో ఆలోచిస్తూనే ఈ సంభాషణ వింటున్నాను గాని ఆలోచనల్లో ఏమీ తలకెక్కటంలే! రవి ఏదో మాట్లాడుతున్నాడు...

"ఆ... మహావీర్... నిన్నరాత్రి ఎన్ని గంటలవరకు వున్నావు?" ఇన్‌స్పెక్టర్ ప్రశ్న...

"నిన్న తొమ్మిదిన్నర వరకు వున్నానండి. అయ్యగారు కారులో వచ్చేరు. భోజనం పెట్టేయమంటారేమోనని అడి గేను. కాని ఆయన ఈరోజు భోజనం చేయాలని లేదని వెళ్ళిపొమ్మని అన్నారు. ఆయన సాధారణంగా క్లబ్బు నుంచి ఇంటికి వచ్చేక భోజనం చేయరు. నేను తలుపు లన్నీ వేసేసి, వీధి తలుపులేసుకోండని చెప్పి వెళ్ళిపోయా నండి" చెప్పేడు నవుకరు మహావీర్.

"నీ యిల్లెక్కడ?"

చెప్పేడు మహావీర్.

ఇన్‌స్పెక్టరు మరేం మాట్లాడలేదు. బహుశా ఆలోచ నల్లో పడివుంటాడు.

"ఇన్‌స్పెక్టర్! హత్య రాత్రి పదకొండు, పన్నెండు

గంటలమధ్య జరిగి వుంటుంది. నోరు సగం తెరిచి వుంచేడు హాతుకు. అంటే కత్తి చాలా బలంగా, సూటిగా దిగబడింది గుండెల్లోకి. అందుకే అరుపురాకముందే ప్రాణం పోయింది..."

బహుశా ఆ చెప్పేది పోలీస్ డాక్టరయుంటాడు.

"మిగతా తతంగాలన్నీ ముగిసేయి. అప్పటికి చాలా టైమయింది.

ఇన్స్పెక్టర్ వినోద్ ఆలోగా సార్జంట్ చేత సూరత్ బ్యాంకు స్టాఫ్ అందరకు కబురు పెట్టించేడు. అందరు వచ్చేరు. అందరూ ఆశ్చర్యపడ్డారు ఈ హత్య చూసి.

చీఫ్ కాషియర్ లోకనాథం, అకవుంటెంట్ సునీత ఈరోజు సెలవు పెట్టింది అని, కాని ఆమె ఇంటిలో ఫోను వుందని ఇన్స్పెక్టరుకు చెప్పి, రంగనాథం ఇంటిలోనున్న ఫోన్ ద్వారా ఆమె 'కా విషయం' తెలిపి రమ్మన్నాడు.

మరో పది నిమిషాలనంతరం బైట కారాగిన శబ్దమయింది. కాని నా మనసులో ఏవో ఆలోచనలు సుళ్ళు తిరుగుతున్నయ్. నిన్న రాత్రి నాకు వినిపించిన శబ్దాలు హంతకుడి వేనని అర్థమవుతోంది. హంతకుడు కారులోనే వుండి వుండవచ్చు...

ఇన్స్పెక్టర్, చీఫ్ కాషియర్ని మరెవరెవర్నో ఏవో ప్రశ్నిస్తున్నాడు. వారందరిలో నన్ను ఒకే గొంతు ఆకర్షించింది.

అది అకవుంటెంటు సునీతది. ఆమె మాటలు వింటూనే ఆమె వేషం గ్రహించేను.

రవి వర్ణించిందాన్ని బట్టి ఆమె మాడర్న్ స్టయిల్లో వుంది.

అందరూ తమతమ విచారాన్ని వ్యక్తం చేసేరు.

ఇన్స్పెక్టరు ఇక అందరినీ వెళ్ళిపోవచ్చని చెప్పి, అందరివద్దా వారివారి ఇండ్ల అడ్రస్‌లుగూడా తీసుకున్నాడు. అందరు మెల్లగా కదిలేరు గుసగుసలతో.

అప్పుడే 'హత్య' విషయం బయటకు పాకిపోయిందేమో ఎవరెవరో రాసాగారు.

ఇన్స్పెక్టర్ వినోద్, నన్ను మా ఇంటిలో వుండమని, శవాన్ని పోస్టుమార్టమ్‌కు పంపి, సార్జంట్‌కి కొన్ని ఇన్‌స్ట్రిక్షన్స్ ఇచ్చివస్తానని అన్నాడు.

అలాగేనని నేను, రవి రోడ్డుమీదకు వచ్చేము. ఎవరో స్కూటర్ స్టార్ట్ చేసిన ధ్వని విన్పించింది. అపుడు గుర్తు వచ్చింది అకౌంటెంట్ సునీత కారులో వచ్చిందని.

"రవీ! ఆ సునీత కారులో ఎక్కలేదా ఇంకా?" అడిగేను.

"ఇదిగో...ఇప్పుడే ఎక్కుతోంది కార్లో... ఆవిడ కారూ మన కారులాగే పాతగా..." రవి మాటలు పూర్తవకముందే దగ్గరలో 'బర్' మని మన కారుడోర్ లాగిన ధ్వని విన్పించింది.

ఆ మరుక్షణం "దబ్.." మని డోర్ మూసిన ధ్వని.

ఆ ధ్వనితోనే "క్లింగ్ ...గ్ ..." మనే మరో చిన్న వింత ధ్వని...

అదిరిపడుతూ ఆగేను టక్కున!!

"వాట్ డాడీ...ఆగారేం..." రవి అడుగుతున్నాడు.

అప్పుడే కారు స్టార్టయి కదిలింది!

"రవి ... చూడు...ఆవిడ కారు కలర్ ఏమిటి?" ఆత్రంగా అడిగేను...

"బ్లాక్ కలరు..."

అలాగే వుండిపోయేను రెండు క్షణాలు. రవి చేయి పట్టుకు లాగడంతో నడిచేను.

"డాడీ! బాబాయొచ్చినట్టుంది. పోర్టికోలో మన కారుంది...!"

రవి అన్న మాటలు తలలోకెక్కటం లేదు!

మనసులో ఏదో...ఏదో గందరగోళం!!

4

"ఎస్...కృష్ణమోహన్ గారు...మీరు చెప్పేది నింపాదిగా చెప్పండి. ముందు మీ గురించి చెప్పండి...!" అన్నాడిన్స్పెక్టర్.

అతడి వుద్దేశ్యం అర్థమయింది నాకు.

"ఆల్ రైట్ ఇన్స్పెక్టర్. ఈ ఇంటిలో వుండేది నేను, నా తమ్ముడు చంద్రం, రవి! మా ఇల్లు, మా కున్న పాత కారు చూసి, అందరూ ధనవంతులనుకునే అవకాశముంది.కాని మాకున్నదేమీ లేదు. మా చంద్రం ఉద్యోగం చేస్తున్నాడు. అదీగాక.. నా ఫ్రెండ్ వినయభూషణ్, కంపెనీలో నాకు చిన్న 'షేర్' ఇచ్చేడు, నాపై తనకి వున్న అభిమానంతో..." అన్నాను.

రెండుక్షణాలాగి అన్నాను.

"బైదిబై ఇన్స్పెక్టర్! ఇపుడు నేను మీకు అందిస్తున్న సమాచారం డైరక్టుగా హంతకుణ్ని పట్టివ్వగలదని నా నమ్మకం...".

"వ్వాట్...ఏంవిటి మీరనేది?" ఇన్స్పెక్టర్ ఆశ్చర్యంగా అన్నాడు.

"... ఇన్స్పెక్టర్! మీరు ఆశ్చర్యపోవటంలో ఆశ్చర్యంలేదు, ఇక నేను చెప్పేది!..." అని అతడికి అంతా వివరంగా చెప్పేను.

"ఇన్స్పెక్టర్! ఇది కాకతాళీయంగా జరిగింది. అంతే గాని హంతకుడు మరే 'క్లూ' వదిలిపెట్టలేదు. కాని హంతకుడు చేసిన పొరపాటు కారులో రావటమే..." అన్నాను.

"మీరన్నది ఆశ్చర్యం కలిగిస్తోంది. మీ వుద్దేశ్యం ప్రకారం హంతకుడు అకౌంటెంటు సునీత కారులో వచ్చేడు. దీనివలన హంతకుడికి, సునీతకి సంబంధం వుందని యెలా చెప్పగలం? అంతేకాదు. హంతకుడికి సునీతల కార్ల డోర్స్ మూసినపుడు వచ్చిన మరో ప్రత్యేకమైన శబ్దం ఒకటేనని గ్యారంటీ యేమిటి?" ఇన్స్పెక్టర్ వినోద్ సాలోచనగా అన్నాడు.

నవ్వి అన్నాను.

"డియరిన స్పెక్టర్! మీ అనుమానాలు సహజంగా వున్నాయి. మొదట నాకూ అదే సంశయాలు వచ్చేయి. హంతకుడికి సునీతకి సంబంధంలేకపోవచ్చు. కాని ఒకటి! నేను విన్న రెండు శబ్దాలు ఒకే కారునుండి వచ్చినవని ఖచ్చితంగా చెప్పగలను. బహుశా ఆ కారు పాతదై వుంటుంది. దాని ఫ్రంట్ డోర్ కొంత 'డిసీజ్'లో వుండొచ్చు. ఆ డామేజివలన డోర్ మూసినపుడు 'కిళింగ్' మనే మరో ధ్వని ప్రత్యేకంగా వచ్చింది.

హత్య సరిగ్గా రాత్రి పన్నెండు గంటలకు జరిగి వుంటుంది. అయితే హంతకుడదృష్టవంతుడు కాకపోవటంతో నేను రవి దగ్గరలోనే వుండటం జరిగింది..."అని

ఆగి అన్నాను.

"ఇన్‌స్పెక్టర్! నిన్నరాత్రి హంతకుడు నన్ను చూచే వాడే. కాని అదృష్టవశాత్తు నా హాండ్‌స్టిక్ పడిపోవ టంతో నేను బంగున్నాను. మా రవి కన్పడటానికలాగూ అవకాశం లేదులెండి. హంతకుడు హత్యచేసి బయటి కొచ్చి చుట్టూ చూసివుంటాడు. తర్వాతనే వెళ్ళి పోయేడు."

ఇన్‌స్పెక్టర్ లేచిన శబ్దమయింది.

"బెదిబై...! మీ ఊహ సహజంగా వుంది. హంత కుడు సునీత కార్ను ఆమెకు తెలీకుండా ఉపయోగించు కుని వుండవచ్చు. లేకపోతే వాళ్ళిద్దరికీ ఏదో సంబంధం వుండివుండవచ్చు. ఇప్పుడే వెళ్ళి ఆమె నిన్నరాత్రి యెక్కడ గడిపిందో మొదలైన వివరాలన్నీ రాబట్టు తాను...ఆమెపై వేయి కళ్ళు వుంచుతాను..." అన్నాడు.

ఇన్‌స్పెక్టర్ వినోద్ వస్తానని చెప్పి, వెళ్ళిపోయాడు. తిరిగి ఆలోచనల్లో పడ్డాను.

నిన్నరాత్రి అనుకోకుండా రవితో సెకండ్‌షో పిక్చరు కెళ్ళకపోయుంటే ఈ మాత్రం పరిశోధనకు కూడా తావుండేది కాదేమో! అయితే హంతకుడికి ఈ వీధి గురించి క్షుణ్ణంగా తెల్సుండాలి. ఈ వీధి రాత్రి తొమ్మిది గంటలకే నిశ్శబ్దం నిర్జనం అయిపోతుంది. ఇక్కడున్న యిళ్ళన్నీ యించుమించు డాబా యిళ్ళే...చాలామంది రాత్రిళ్లు మేడలపైనే పడుకుంటారు...దానివలన...

ఆలోచనల్లో ఉలిక్కిపడ్డాను. కరెక్టు...అవును. అందుకే హంతకుడు...

5

"డాడీ! ఇన్‌స్పెక్టర్ గారు వస్తున్నారు!" రవి గొంతు యెక్కడ్నుంచో వినిపించింది.

ఇన్‌స్పెక్టర్ బూట్ల శబ్దం దగ్గరలో వినపడింది.

"ఇన్‌స్పెక్టర్! అలా కూచోండి" అన్నాను. కూర్చున్నాడిన్‌స్పెక్టర్.

"ఇన్‌స్పెక్టర్! వాట్ హాపెండ్, ఏమయినా హంతకుడి సమాచారం తెలియటానికి అవకాశముందా సునీత వల్ల?" అడిగేను. నా గొంతులో కొంత ఆత్రుత వుంది.

"నో...కృష్ణమోహన్ గారూ! అస్సలు వీలులేదు!" అన్నాడిన్‌స్పెక్టర్ విచారంగా.

"పోనీ, ఆమె నిన్నరాత్రి యెక్కడ వుందో కనుకున్నారా?" అన్నాను. అయితే హంతకుడు ఆమె కారును నిన్నరాత్రి ఓ అరగంటపాటు ఉపయోగించుకునుంటాడు.

"అయాం సారీ... నేను మీకు సరిగా చెప్పలేదు. నేను వెళ్ళేసరికి అకౌంటెంటు సునీత హత్య చేయబడింది!!"

అదిరిపడ్డాను! సునీత హత్య చేయబడిందా?!

"వాట్ ఇన్స్... పె... క్టర్! నిజమేనా?"

"పూర్తి నిజం. నేనూ వూహించని షాక్ తిన్నాను!" అన్నాడిన్‌స్పెక్టర్.

"ఇన్‌స్పెక్టర్! అంతా వివరంగా చెప్పండి!" అడిగాను సాలోచనగా.

"...ఏముంది చెప్పటానికి! నేను హంతకుడి సమాచారం తప్పక బయటపడుతుంది అన్న నమ్మకంతో వెళ్ళేను. కాని ఆమె అప్పటికే చంపబడుంది. కత్తితో

చంపబడింది. హంతకుడు వేలిముద్రలు వదిలేంత మూర్ఖుడనుకోను. మా సిబ్బంది పనులన్నీ పూర్తి అయాక ఇక్కడకు వచ్చాను. హత్య జరిగి, నేను వెళ్ళేటప్పటికి ఓ పావుగంటకూడా అయుండదు!...'' అన్నాడిన స్పెక్టర్ క్లుప్తంగా.

''మీరు సునీత గురించి తెల్సుకున్న వివరాలేమిటి?'' అడిగా నాలోచిస్తూ.

''ఆ సునీత వంటరిది. ఆమెకు ఆ స్త్రీమి లేదు. కాని డబ్బున్నదాన్లా కన్పడుతుంది. అందరికన్నా మాడర్న్ గా వుండాలని మహా తాపత్రయపడిపోతూ వుంటుంది. రాత్రిళ్లు క్లబ్బులకు తిరుగుతుంటుంది. మీవూహ పూర్తిగా నిజమయింది. ఆమెకు ఓ పాత కారుంది. మీరన్నట్టే దాని ఫ్రంటు డోర్ డామేజిలోవుంది. ఇక హత్య జరిగిన రాత్రి అంటే నిన్న రాత్రి ఆమె 'బ్లూ స్టార్' నైట్ క్లబ్బులో వుంది అని తెలిసింది. అంతేకాదు, మరో ముఖ్య విషయం'' అన్నాడు ఇన్ స్పెక్టరు.

''ఏమిటి?'' అన్నాను.

''హతుడు అయిన రంగనాథం అదే క్లబ్బుకి వెడుతూంటాడు.''

రెండు క్షణాలాలోచించి అన్నాను.

''ఇన్ స్పెక్టర్! ఈ విషయంలో ఎంత 'ఇంపార్టెన్స్' వుందో మనకు తెలీదు. ఏదేమయినా హంతకుడు సునీతను చంపటంతో...ఆమెకు, అతడికి యేదో సంబంధం వున్నదన్న విషయం నిజం అయింది! ఆమె కారు స్టీరింగుమీద హంతకుడి వేలిముద్ర లున్నాయేమో గమనించారా?'' అన్నాను.

"నాకూ ఆ అనుమానం వచ్చింది. కాని 'హంతకుడు' ఢక్కా మొక్కీ తిన్న రకంలా వున్నాడు. ఏ చిన్న సాక్ష్యం వదలలేదు."

నిశ్శబ్దంగా నవ్వాను.

"నో... ఇన్స్పెక్టర్ హంతకుడు మనము, తనుగూడా వూహించలేని సాక్ష్యం వదిలేసాడు!!" అన్నాను.

"వాట్! సాక్ష్యమా?..." ఇన్స్పెక్టర్ నమ్మనట్టు అన్నాడు.

నవ్వి అన్నాను.

"ఎస్ ఇన్స్పెక్టర్! కాని ఇదంతా నా వూహ మాత్రమే" అన్నాను.

ఇన్స్పెక్టర్ నవ్వేడు!

"మీ మొదటి వూహ నిజమే అయింది, కమాన్... చెప్పండి వివరంగా!"

"అలాగే ఇన్స్పెక్టర్! మీకు గుర్తుందిగా. హత్య జరిగిన్నాటి రాత్రి నేను రవి సెకండ్ షో సినిమానుంచి తిరిగివస్తున్నప్పుడు మా యింటి సమీపంలో....రవి బూట్సులక్రింద గాజు పెంకులు పడ్డాయని చెప్పాను. కాని నేను సామాన్య విషయమైనట్టు చెప్పటంలో మీరా విషయాన్ని పట్టించుకోలేదు. కాని చూడగా అక్కడే వుంది పాయింటు" క్షణం ఆగి అన్నాడు.

"ఈ వీధిలో రెండే రెండు. 'స్ట్రీట్ లైట్స్' వున్నాయి. ఒకటి ఇటు చివర. మరొకటి ఆ చివర. ఈ చివర మా ఇల్లు, రంగనాథం యిల్లు ఎదురెదురుగా వున్నాయి. అంటే లైటు మా యింటికి సమీపంలో వుంది. కాబట్టి ఈ ప్రదేశమంతా కాంతివంతంగా

వుంటుంది. అదలా వుంచి ఈ వీధిలోని ఇళ్ళన్నీ డాబా యిళ్ళు యించుమించు. చాలామంది తమతమ డాబాల మీద నే పడుకుంటారు రాత్రి. 'హంతకుడు' రాత్రి రంగనాథాన్ని చంపటానికి వచ్చేడు. అలాటప్పుడు దురదృష్టవశాత్తూ యెవరయినా చూడటానికి అవకాశముంది. ఇక్కడే లైటు వలన వెలుతురు వుంది కాబట్టి యెవరి దృష్టినయినా పడవచ్చు. ఈవిషయమై హంతకుడు భయపడ్డాడు. అందుకని..."

"ఆ...అందుకని?" రెట్టించే డిన్ స్పెక్టర్.

"అందుకని...ఇక్కడి 'బల్బు' హత్య జరిగిననాటి సాయంత్రం పగులగొట్టించేడు హంతకుడు!! అఫ్‌కోర్స్ వీధి 'ఆ చివర' నున్న లైటునేం చేయలేదు...దాని వలన తనకేం ప్రమాదం లేదని. ఆ లైటు దూరంలో వుంది కూడా!"

ఓ క్షణం తర్వాత అన్నాడు ఇన్ స్పెక్టర్.

"అఫ్‌కోర్స్! మీ వూహ చాలా సమంజసంగా వుంది· కాని ఆ బల్బు బద్దలు గొట్టించటానికి ఈ హంతకుడు యెవర్నో నియమించేడన్నది నిజం! ఆ కొట్టించెవడో మనకెలా తెలుస్తుంది?" అన్నాడు.

"నో...నో...నేనింకా పూర్తిగా చెప్పలేదు. ఇక్కడికి దగ్గరలోనే వో చిన్న లేబర్ కాలనీ వుంది. అక్కడున్న ఇళ్ళన్నీ యించుమించు గుడిసెలే. అక్కడి పిల్లలు కొందరు యీ వీధికి సాధారణంగా సాయంత్రపు వేళల్లో వస్తూంటారని నాకు తెల్సు. నా అనుమానం ప్రకారం హత్య జరిగిననాటి సాయంత్రం హంతకుడు ఆ పిల్లల్లోనే యెవరో ఒకరిని ఈ బల్బు బ్రద్దలుగొట్టేపనికి నియమించి

వుంటాడు. డబ్బులిస్తే పిల్లలు లొంగిపోవటంలో వింత లేదుకదా!'' అన్నాను.

''ఎస్! కరెక్టు! మీరన్నదీ నిజమే... ఈ పని కొంత కష్టమయినా ఫలితం వుంటుందనే నా నమ్మకం! తక్షణం బయలుదేరుతాను'' ఉత్సాహంగా లేచాడు ఇన్‌స్పెక్టర్ వినోద్.

''ఇన్‌స్పెక్టర్... నేనూ రావాలనుకుంటున్నాను!'' మెల్లగా అన్నాను.

''వాట్! శ్రమ. అనవ...''

నవ్వేను. ''నో! ఇన్‌స్పెక్టర్'' ఇంకా యేదో అనబోతుండగా అన్నాడు ఇన్‌స్పెక్టర్.

''దట్సాల్‌రైట్! ఈ కేసులో మీకున్న ఇంట్రస్టుకి మీ సునిశిత పరిశీలనాశక్తికి నా అభినందనలు... పదండి.''

''రవీ!'' కేకేసేను.

రవి వచ్చి నా చేయి అందుకున్నాడు!!

''చంద్రం బాబాయి వున్నాడా యింట్లో?'' అడిగేను రవిని.

''లేదు. ఇంతకుక్రితమే బయటికి వెళ్ళాడు'' చెప్పాడు రవి.

6

జీపు ఆగింది.

''ఇన్స్పెక్టర్ వినోద్ కిందకు దిగేడు.

''ఇన్స్పెక్టర్! ఇక్కడ చాలామంది పిల్లలుండొచ్చు! మీ పని చాలా కష్టమవుతుందనుకుంటాను. మీ సిబ్బందికి ఫోన్ చేయాల్సింది!'' విచారంగా అంటూ జీప్ దిగేను.

"ఫలితం వుండేదే! కాని 'హంతకుడు' లేకుండా
చేసాడు" గొణిగినట్లన్నాడు ఇన్స్పెక్టర్!

ఉలిక్కిపడ్డాను!!

"వాట్ ఇన్స్పెక్టర్! ఏమిటి మీర నేది?" అన్నాను
తికమకగా. ఎక్కడనుంచో ఏదో 'అలజడి' వినిపించినట్ల
యింది.

"నేనన్నది నిజమే! ఆ కనిపిస్తున్న ఇంటిముందు జనం
వున్నారు, పదండి వెళ్దాం! హంతకుడీ సాక్ష్యాన్ని కూడా
నాశనం చేసేడు."

ముగ్గురం గబగబా అటు నడిచేము. గుంపులో కల్సేము.

ఇన్స్పెక్టర్ అన్నదే నిజమయింది!!

ఎవరిదో స్త్రీ గొంతు గోలుగోలున ఏడుస్తూ వినిపిస్తోంది
ఎవరో ఓదారుస్తున్న మాటలు మెల్లగా వినిపిస్తున్నాయి

నిట్టూర్చాను. గుండె నెవరో పిండినట్టయింది.

"కృష్ణమోహన్ గారూ! హంతకుడెంతటి రాక్షసుడో
ఇప్పుడే అర్థమవుతోంది నాకు. వాణ్ని వదలకూడదు"
ఇన్స్పెక్టర్ ఆవేశంగా అన్నాడు.

"ఇన్స్పెక్టర్! అదెలాగు జరగక తప్పదు. కాని
ముందిక్కడి పరిస్థితి చూడండి! ఆ కుర్రాడెలా చంప
బడ్డాడు? వయసెంతుంటుంది? శ్రమనుకోకపోతే
చెప్పండి?" అన్నాను.

"ఒంటికి చిరిగిన నిక్కరు తప్ప మరేం లేదు. వయసు
పదమూడేళ్ళుంటుంది. ఈ గుడిసె గుమ్మానికి లోపలగా
పడున్నాడు తడిక తలుపువద్ద. కత్తితో చంపబడ్డాడు
హత్యకాబడి పది నిముషాలు దాటుండదేమో! హంతాకి
యుధం లేదు. ఆ పక్కనే వున్న చిత్తు కాగితాని.

అంటివున్న నెత్తురు చూస్తుంటే, హంతకుడు కత్తిని దానికి తుడిచి పట్టుకుపోయుంటాడనిపిస్తోంది'' చెప్పేడు ఇన్స్పెక్టర్.

''ఇన్స్పెక్టర్! హంతకుడు చాలా నేర్పుగలవాడిలా వున్నాడు. ముందు మీ సిబ్బందికి కబురుచేస్తే బాగుంటుందేమో!'' అన్నాను.

ఇన్స్పెక్టర్ అలాగేనని వెళ్ళి ఐదునిముషాల్లో తిరిగొచ్చేడు.

అంతవరకు ఆలోచిస్తుండిపోయేను. అప్పుడు ప్రశ్నలు వేయటం మొదలుపెట్టేడు ఇన్స్పెక్టర్.

''చూడమ్మా! నీ కొడుకు పేరేమిటి?''

''సుబ్బడు బాబూ...'' ఏడుస్తూ చెప్పింది కుర్రాడి తల్లి.

''నీ కొడుకు నెవరు హత్య చేసేరు? ఆ సమయంలో నువ్వెక్కడున్నావు?'' అడిగాడిన్స్పెక్టర్.

''ఆ ఎదురింటి అప్పాయమ్మతో ఏదో మాట్లాడాలని కెళ్ళేను బాబు. నేనొచ్చేవరకు సుబ్బణ్ని ఇంట్లోనే వుండమని సెప్పి ఎల్లేనండి. అయినా ఈణ్ని సంపాల్సినవుసరమెవురకుంది బాబూ?''

''అక్కడ ఎంత సేపున్నావు?''

''ఓ పదినిమిసాలేనండి.''

''అలాగా! ఈ యింటి పక్కిళ్ళవారికి ఏదైనా కేక లాంటిది వినిపించిందా?'' అడిగా ఇన్స్పెక్టర్ జనాన్నుద్దేశించి.

ఎవరూ మాటాడలేదు.

''పోనీ మీలో యెవరయినా యీ ప్రాంతాల్లో ఖరీ

దైన బట్టలు వేసుకున్న మనిషిని చూసేరా?"

తిరిగి ఎవరూ పలకలేదు.

ఆలోచనల్లోంచి బయటపడి ఇన్‌స్పెక్టర్‌తో అన్నాను.

"ఇన్‌స్పెక్టర్! ఇక్కడ ఎంతమంది పిల్లలున్నారు?" అన్నాను.

వెంటనే ఇన్‌స్పెక్టర్ నా వుద్దేశ్యం గ్రహించి వుంటాడు.

ఇక్కడున్న పిల్లల్లో సుబ్బడి ఫ్రెండ్సు వుండవచ్చు. వాళ్ళు హత్యజరిగిననాటి సాయంత్రం సుబ్బడితోనే వుంటే వారికి హంతకుడిని చూచే అవకాశం వుందని నా ఆశ.

ఇన్‌స్పెక్టర్ అడిగి చూసేడు.

వారిలో హత్యకాబడిన సుబ్బడి ఫ్రెండున్న మాట నిజమే. కాని యేమీ చెప్పలేకపోయేరు.

ఇంతలో పోలీసు సిబ్బంది వచ్చి, తమ తమ పనులు చకచక కానివ్వసాగారు.

"ఇన్‌స్పెక్టర్! హంతకుడు ఈ సుబ్బణ్ని ఉపయోగించుకున్నాడని తెలిపోయింది. అంతేకాదు, హంతకుడు చాలా జాగ్రత్తగలవాడు..." అన్నాను.

"అవును. చాలా అలర్టుగా వుంటున్నాడు హంతకుడు. దట్సాల్ రైట్ మీరు, రవి వెళ్ళి జీప్‌లో కూర్చోండి" అన్నాడిన్‌స్పెక్టర్.

అలాగేనని నేను, రవి అటు నడిచేం.

"ఛీ! బురద!" అన్నాడు రవి వున్నట్టుండి.

"ఎందుకు ముట్లేవ్?" అన్నాను సాలోచనగా.

"కొద్దిగా వుంది. చూసుకోలేదు" రని ఏదో అంటున్నాడు.

ఉలిక్కిపడ్డాను!! బురద!...బురద...!! ఆలోచనలు గిర్రుమన్నాయి.

"ఇన్స్పెక్టర్!" కట్టిగా కేకేసేను.

"ఎస్! ఇక పదండి! శవాన్నాంబులెన్స్‌లోకి ఎక్కిం చేయటమయింది."

"నో! అదికాదిన్స్పెక్టర్! హంతకుడు 'క్లూ' వదిలేసేడు" అన్నాను.

"మైగాడ్! నో! థాంక్ గాడ్!! చెప్పండి ఎక్కడ?' అన్నాడిన్స్పెక్టరు సంభ్రమంగా.

"అవా...ఖచ్చితంగా చెప్పలేను. ఇదీ వూహే! మీరు గమనించేరో లేదో యిక్కడి సందు చాలా ఇరుకయినా నేరుగా జీపులో యింతవరకు వచ్చేము. మెయిన్ రోడ్ నుంచి ఈ పేటలోకి రావాలంటే ఈ ఇరుకు వీధినుంచే దారి. మరో విషయం. మనం జీపులో వస్తున్నప్పుడు యిరుకుసందు మొదట్లో చాలా బురదగా వున్నట్టు చప్పుడుబట్టి గ్రహించేను.

అయితే హంతకుడు మనలా యింతవరకూ కారులో రావటానికి తెగించడు. అది చాలా ప్రమాదం. కాబట్టి తన కారుని మెయిన్‌రోడ్‌లో దూరంగా ఆపి నడిచి వచ్చేడు. అలాటప్పుడు అతని జోళ్ళగుర్తులు దొరికే అవకాశముంది బురదలో. అతను రోడ్డుకు మధ్యలో నడిచుంటే మన వాహనాల చక్రాలవలన అవి చెరిగిపోయే అవకాశంలేదు. బైదిబై 'ఈ పనన్నీ' యింత క్విక్‌గా చేస్తున్నాడంటే అతనికి వో కారు వుందని నా అభి

ప్రాయం...'' ముగించేను చెప్పటం.

ఇన్ స్పెక్టర్ పరుగెత్తేడు సిబ్బందివద్దకు.

ఆత్రుతతో వుండిపోయానలాగే.

పది నిమిషాల అనంతరం ఇన్ స్పెక్టరు కేక ఆనందంగా వినిపించింది.

7

''కూర్చోండి ఇన్ స్పెక్టర్! ఏమైంది?'' ఆతురతగా ప్రశ్నించేను.

ఇన్ స్పెక్టర్ వినోద్ ఉస్సురంటూ కూర్చున్నాడు.

నా ఆలోచన ప్రకారమే ఇన్ స్పెక్టర్ కి అక్కడి బురదలో ఒకచోట ఒక బూటుముద్ర దొరికింది. అది ఫుల్ గా వుంది.

ఇంకా రెండుమూడుచోట్ల అటువంటివే బూట్సు ముద్రలు దొరికేయి. కాని అవి ఫుల్ గా లేవు. కారణం పోలీస్ జీపు అంబులెంస్ వాటిపైనుంచే నడిచేయి. అందుచేతనే అవి 'కట్' అయిపోయేయి.

ఫుల్ గా దొరికిన బూటు ప్రింటుకి ఫొటోలు,కొలతలు తీయించేడు ఇన్ స్పెక్టర్. దాని ప్రింటు లోతుగా, క్లియర్ గా వుంది. చూస్తుంటే కొత్తబూటు అని అనిపిస్తోందన్నాడు ఇన్ స్పెక్టర్.

ఆ బూటు ముద్ర తప్పకుండా 'హంతకుడి'దే అయివుంటుందన్న నమ్మకం మాకుంది.

''ఇన్ స్పెక్టర్! ఏమయిందో చెప్పండి!'' అన్నాను.

ఇన్ స్పెక్టర్ చెప్పటం మొదలుపెట్టేడు.

''అంతా క్షుణ్ణంగా కనుక్కున్నాను. ఆ మోడల్ బూట్సు ఈ వూరిలో ఒక్క ''విజయా షూ మార్టు''

నుండి విడుదలయ్యేయి. అవి కొత్త మోడల్ బూట్సు. మనకు దొరికిన ప్రింటునుబట్టి హంతకుడు కొత్తబూట్లు కొని ఒక వారంకన్న యెక్కువయుండదని తెలుస్తోంది.

రెండు నెలలక్రితం ఆ రకం బూట్సు ఆ షాపుకి వారి కంపెనీనుండి చాలా వచ్చాయి. అయితే వచ్చిన పదో రోజు లోపలే అన్నీ అమ్ముడయ్యేయి. కాని ఒక్క జత మాత్రం అమ్ముడవ లేదుట. వాటిని షో కేసులో వుంచే వారుట. ఆ జత ఏడెనిమిది రోజుల క్రితమే అమ్ముడ యింది. ఆ జత కొన్నవాడే హంతకుడు....!!" తాపీగా అన్నాడు ఇన్ స్పెక్టర్ వినోద్.

ఆశ్చర్యంగా అన్నాను.

"డియర్ యిన్ స్పెక్టర్! అవి కొన్నతనే హంతకుడని స్పష్టమేమిటి? చాలా బూట్సు అమ్ముడయ్యేయి. వాటి లోదే అవ్వవచ్చుగదా ఈ ప్రింటు. అన్నీ అమ్ముడయి రెండునెల్లవలేదన్నారు. కాబట్టి వాటి ప్రింటు 'కొత్త బూట్సు' ప్రింటులాగే అవవచ్చు."

వినోద్ చిన్నగా నవ్వాడు.

"నో! మనకు దొరికిన బూటుముద్ర హంతకుడిదేనని, అంటే వారం రోజులక్రితం అమ్ముడయిన 'బూటు' అని రుజావుచేయగలను. నేను షాపతన్నడిగి ఆ మోడల్ బూట్సుల 'పిక్చర్' అడిగి తీసుకున్నాను. ఇదిగో ఆ కాగితం..." అని జేబునుంచి ఓ కాగితంతీసి టీపాయ్ మీదుంచేడు యిన్ స్పెక్టర్.

"యీ మోడల్ బూట్సుల మడమ అంటే హీల్సు మీదన్నమాట...రెండేసి రబ్బర్ "బొడిపెలు" సూదిగా వుంటాయి. అయితే ఇక్కడే వుంది పాయింటు! కంపెనీ

నుండి షాపుకి ఆ బూట్సు సరిగా రెండు నెలల క్రితమే వచ్చేయి. అంటే అరవై రోజుల క్రితం అన్నమాట. వచ్చిన పదోరోజుకే ఒకే ఒక జతతప్ప అన్నీ అమ్ముడయి పోయేయి. ఆ మిగిలిన జత వారం రోజుల క్రితమే యెవరికో అమ్ముడయింది.

అంటే మిగతా బూట్సు అన్నీ సుమారు రెండు నెలలు ఉపయోగింపబడ్డాయన్నమాట. రెండు నెలలు ఉపయోగిస్తే ఈ మోడల్ బూట్సు 'హీల్స్' మీదున్న ఆ రెండు రబ్బర్ 'బొడిపెలు' అరిగిపోవటం ఖాయం. కాని మనకు దొరికిన ప్రింటుమీద ఆ రబ్బర్ బొడిపెలు స్పష్టంగా, అచ్చుగుద్దినట్లు వున్నాయి. అవి నేలలో సూదిగా లోతుగా వున్నాయి. సో...!" అన్నాడు వినోద్.

ఆలోచిస్తూ వుండిపోయేను.

"ఆ షాపులో గణేశ్ అని ఒక పనివాడున్నాడు. అతనే వారంరోజుల క్రితం 'ఆ బూట్సు' సైజ్ చూసి, పాక్ చేసి ఇచ్చాడు. అతను 'హంతకుడి'ని గుర్తుపట్ట గలడు" అన్నాడు ఇన్‌స్పెక్టరు.

"కాని దానివలన మనకున్న లాభం ఏమిటి?" అడిగేను.

"అఫ్‌కోర్స్ ... కాని హంతకుడిని గుర్తించగల సాక్ష్యం ఒకటుంది. ఎప్పటికయినా ఆ గణేశ్ కంట పడకమానడు హంతకుడు."

నవ్వేను.

"సారీ...ఇన్స్‌పెక్టర్...మీ వూహ విచిత్రంగావుంది. ఈ మోడల్ బూట్స్ యీ వూళ్లోనే అమ్ముడవు

తాయా? వారం రోజుల క్రితం మరే పూరిలోనూ ఆ బూట్సు కొనుక్కుని ఇక్కడకు వచ్చి వుండొచ్చుగదా ...అలాటప్పుడు...!'' అంటూ ఆపేసాను.

''మీ వూహ కరక్టే. నాకూ తెల్సావిషయం! కాని తమవద్ద వారం రోజుల క్రితం 'ఆ జత' కొన్నమనిషి గణేశ్ కంటపడితే అతణ్ని వెన్నాడి జాడ కనుక్కుంటాడు. అప్పుడు మనం వలవేస్తాం. 'అతడు' నిజంగా హంతకుడయితే వలలో చిక్కుకుంటాడు'' నవ్వి అన్నాడినస్పెక్టరు.

ఇనస్పెక్టరన్నది నిజమేననిపించింది.

''అయినా ఈ కేసు రానురాను విసుగుపుట్టిస్తోంది. ఆ సూరత్ బ్యాంకు మానేజరు రంగనాధం తన చావును తనే కొనితెచ్చుకున్నాడు!'' అన్నాడినస్పెక్టరు వినోద్ విసుగ్గా.

ఆశ్చర్యపడ్డాను.

''అదెలా ఇన్ స్పెక్టర్?'' అన్నాను.

''అవునండీ! అంతేమరి. ఆ రాత్రి రంగనాధం తాగుడు మైకంలో వీధి తలుపేసుకోవటం మర్చిపోయేడు. లేకపోతే హంతకుడు రావటానికి మరో దారి ఛస్తే లేదు. పెరడు తలుపున్నా చాలా బలమయినది.''

అదిరిపడ్డాను ఆ మాటలతో.!!

''ఇనస్పెక్టర్! అలా అని ఎవరు చెప్పేరు మీతో?''

''నవుకరు మహావీర్!''

''ఇన్స్పెక్టర్! మీరు పొరబడ్డారు. ఒక విషయం ఆలోచించేరా?''

''ఏమిటి?''

"రంగనాథం తలుపేసుకోవటం మర్చిపోయేదే అనుకుందాం! మరి ఆ విషయం హంతకుడికెలా తెల్సి హత్యకు వచ్చేడు? ఎలా వూహించగలడు? పోనీ ఏదో కాకతాళీయంగా జరిగిందనుకుందాం. కాని ఆ రాత్రి రంగనాథం తలుపులు వేసుకున్నాడు!!" అన్నాను స్థిరంగా.

షాక్ తినుంటూ డిన్స్పెక్టరు.

"మైగాడ్, మీకెలా తెల్సు?" అన్నా డాశ్చర్యంగా.

గంభీరంగా తల పంకించేను.

"అవును! ఆ దేరాత్రి నేను రవి సెకండ్ షో కెళ్ళామన్న విషయం మీకు తెల్సు. ఆనాటి సాయంత్రం నా హాండ్ స్టిక్కు బాల్కనీలో వదిలేసేను. రవి నన్ను సడన్ గా సినిమాకు లేవదీసాడు. అప్పుడు డ్రస్ మార్చుకుని బాల్కనీలోకి వెళ్ళేను హాండ్ స్టిక్ కోసం. రవి కూడా నా వెంట వున్నాడు. అప్పుడే రంగనాథం తలుపు వేసిన శబ్దం నేను స్పష్టంగా విన్నాను..."

"యస్ ఇన్స్పెక్టర్! రంగనాథం గారితో నవుకరు మహావీర్ ఏదో అంటూ ఫెన్సింగ్ గేటు వేసుకుని వెళ్ళిపోవటంగూడా నేను చూసేను." అన్నాడు అక్కడే వున్న రవి.

"రంగనాథం నిజానికి జాగ్రత్తగలవాడే! రెండు మూడుసార్లుఅతనలా తలుపులేసుకోవటం నేనెరుగున్నాను. నేను రాత్రి పదివరకు నిద్రపోను. బాల్కనీలో ఎక్కువ సమయం గడపటం నాకలవాటు" అన్నాను.

"మరి ఆ విషయం మీరు, నేను నవుకరు మహావీర్ని ప్రశ్నిస్తున్నపుడే ఎందుకు చెప్పలేదు?" అడిగేడు ఇన్స్పెక్టరు.

''అయాంసారీ ఇన్స్పెక్టర్! ఆ సమయంలో నేనాలో చనల్లో వుండివుంటాను. అయినా హంతకుడు మన చేతుల్లో పడ్డట్టే! బహుశా, హంతకుడు తను రంగనాథం ఇంటిలో దూరలేనని గ్రహించివుంటాడు. అందుకే మహావీర్ ని డబ్బుతో వల్లో వేసుకునుంటాడు.

కాబట్టి, ఆ రాత్రి మహావీర్ ఇంటివెనక తలుపు గడియ తీసే వుంచేడు. అతనే వెళ్ళిపోయే ముందు తలుపులన్నీ వేస్తాడు కాబట్టి, రంగనాథం మహావీర్ పోయాక వీధి తలుపులు వేసేసుకుని తాగటానికుపక్రమించేడు. మేము సినిమానుంచి తిరిగి వచ్చే సమయంలో హంతకుడు వెనుక మహావీర్ గడియ తీసివుంచిన ద్వారంగుండా వచ్చి ఆ తలుపు గడియ పెట్టేసి, రంగనాథాన్ని హత్యజేసి, వీధి తలుపులు తెరుచుకుని వెళ్ళిపోయేడు'' అన్నాను.

''వచ్చిన దారినుంచే పోవచ్చుగదా!''

''నో. అలా చేస్తే పోలీసులకు తప్పక మహావీర్ మీద అనుమానం వస్తుంది. కాబట్టే ఇలా చేసేడు. కాని రంగనాథం తలుపులేసుకోవటం మాకు తెల్సని 'అతనికి' తెలీదు'' అన్నాను.

''థాంక్ గాడ్! కృష్ణమోహన్ గారూ, ఇంత కేసూ మీ వలనే నడిచింది. ఇక హంతకుడు దొరికినట్టే. ఇప్పుడే వెళ్ళి మహావీర్ గాణ్ణుంచి వివరాలు కక్కిస్తాను. బైదిబై మీరూ రాకూడదూ'' అన్నాడిన్స్పెక్టరు వినోద్ వుత్సాహంగా లేచి.

నవ్వేను.

''నేనూ అదే అడుగుదామనుకుంటున్నాను. పదండి! రవీ!'' రవినిపిల్చి హాండ్ స్టిక్ అందుకున్నాను.

8

జీపు ఆగింది!

లైట్ తడుముకున్నాను! సాయంత్రం ఆరయింది. శీతాకాలం అవటంతో చల్లనిగాలి మెల్లగా వీస్తోంది.

"ఇన్స్పెక్టర్! ఇక్కడ జనసంచారం ఏమాత్రం వుంది?" అన్నాను జీపు దిగుతూ. రవి నా చేయి పట్టుకు తనూ దిగేడు.

ఇన్స్పెక్టర్ వినోద్ కిందకు దిగేడు. చుట్టూ పరిశీలించి చూసేడేమో క్షణం తర్వాత అన్నాడు.

"జనసంచారం అంతగా లేదు. మనం దిగిన రోడ్డు చాలా ఇరుగ్గా వుంది. ఇళ్ళన్నీ దగ్గరదగ్గరగావున్నాయి. కొన్ని ఖరీదైన మేడలుగూడా కనుపిస్తున్నాయ్. రండి అదుగో అదే మహావీర్ యిల్లు అయ్యుంటుంది. వాడింట్లో వున్నాడో, లేడో!" ఇన్స్పెక్టర్ నడుస్తున్న శబ్దమయింది.

రవితో మెల్లగా నడవసాగాను.

ఇన్స్పెక్టర్ రెండు మూడు మెట్లు ఎక్కినట్టు బూట్ల శబ్దమయింది.

"నాన్నా! మెట్లు ఎక్కండి" రవి మాటలు వినిపించాయి.

తడుముకుని మెల్లెక్కేను!

"మహావీర్ !!" ఇన్స్పెక్టర్ కేక విన్పించింది.

చుట్టూ నిశ్శబ్దం!

నో రెస్పాన్స్!!

"మహావీర్ !" మళ్ళీ పిల్చేడు ఇన్స్పెక్టర్.

మళ్ళీ సమాధానం లేదు.

క్షణం నిశ్శబ్దం. తర్వాత ఇన్స్పెక్టర్ తలుపుమీద తట్టాడేమో! టక్...టక్మని శబ్దమయింది.

మరో క్షణం తర్వాత కిర్రుమని శబ్దమయింది.

"మై...గా...డ్...బ్యాడ్...లక్..." ఇన్‌స్పెక్టర్ గొంతు నీరసంగా వినవచ్చింది.

ఉలిక్కిపడ్డాను! టూ లేట్ అయిందా?

"వాట్ ఇన్‌స్పెక్టర్?"

"ఇంకేముంది? హత్య!! గదిలోని మంచంలో చచ్చిపడున్నాడు మహావీర్! కత్తితో చంపబడ్డాడు! హత్యా యుధం లేదు! రక్తం యింకా కింతవ స్రవిస్తూనే వుంది. బహుశ, హత్య కాబడి పది నిమిషాలు గూడా అయుండదు!!"

అదిరిపడ్డాను!! తల తిరిగినట్టయింది.

"కృష్ణమోహన్ గారూ! నాకేమీ అర్థం కావడం కాకుండా పోతోంది. ఎవరా హంతకుడు? అసలీ హత్యలకు మూల కారణం ఏమిటి? హంతకుడికి ఎలా తెల్సింది మనం మహావీర్ వద్దకు వస్తామని?" అన్నాడు ఇన్‌స్పెక్టర్.

అవును. అదే...అదే...ఆ ఒకే ప్రశ్న నాకూ పిచ్చెక్కినట్టు చేస్తోంది.

ఒకే ఒక ప్రశ్న తలలో గింగుర్లు తిరుగుతూ కుమ్మరి పురుగులా తొలిచేస్తోంది.

ఆ ప్రశ్నకు సమాధానం తప్ప మరే సాక్ష్యం హంతకుడిని పట్టివ్వలేదు!

"ఇన్‌స్పెక్టర్! హంతకుడు తన కారులో వచ్చేడనటంలో సందేహంలేదు. అతన్నిగాని, కారునిగాని ఎవరైనా చూశారేమో ప్రయత్నించి చూడండి!" అన్నాను నిట్టూరుస్తూ.

మరో పదినిమిషాలకి పోలీస్ సిబ్బంది వచ్చింది.

అన్ని తతంగాలు ముగిసేయి!! అటువైపు కారు ఏదీ

రాలేదని తెలిసింది.

"ఇక బయలుదేరుదాం!" అన్నాడు ఇన్ స్పెక్టర్.

"ఇన్స్పెక్టర్!" గంభీరంగా అన్నాను.

"మీరు వెంటనే బయలుదేరి హంతకుడిని గురుపట్టగల వాడు, చివరి సాక్షి అయిన గణేశ్ వద్దకు వెళ్ళండి. అతనిప్పుడెక్కడుంటాడు?" అడిగేను.

"ఈ సమయంలో యింట్లోనే వుంటాడు. సాయంత్రం ఆరుతోనే తను షాపు విడిచి ఇంటికి పోతానని చెప్పేడు. వైదిబై దేనికి?"

"ఇన్స్పెక్టర్! నా అనుమానమే నిజమయితే ఈ పాటి కతను హత్య చేయబడుంటాడు!" నిట్టూర్చి అన్నాను.

"వాట్? ఏవిటి మీర నేది? గణేశ్ హత్య చేయ బడుంటాడా?" ఆశ్చర్యంతో అన్నాడు ఇన్స్పెక్టర్.

"అవును. అదే జరిగుంటుంది నా వూహ ప్రకారం. క్విక్ మీరు వెళ్ళండి. ఏ విషయం మా యింట్లో ఫోనుంది కాబట్టి ఫోన్ చేయండి" అన్నాను.

ఇన్స్పెక్టర్, నన్నూ రవిని యింటివద్ద దించేయమని సార్జంటుతో చెప్పి, తను జీప్ వేపు పరుగెత్తేడు.

నా మనసంతా మొద్దుబారినట్టయింది!

9

సోఫాలో కూర్చున్నాను. రవి అక్కడే వున్న మరో సోఫాలో కూర్చునున్నాడు. అపుడపుడూ యేదో మాట్టాడుతున్నాడు.

కాని నా మనసంతా నిర్జీవంగా వుంది.

శరీరంలో ఏదో కంపన. పిచ్చివాణ్నవుతానేమోనన్పిస్తోంది.

కాని...కాని...ఇంతవరకు మెదడును తొలిచిన ప్రశ్న ఇపుడు లేదు. కారణం దానికి సమాధానం దొరకటమే!! అదే నిజమయితే హంతకుడు నా యింట్లోనే...

కాని యే కోణంనుండి చూసినా, ఎలా ఆలోచించినా అదే సమాధానం! ఆ సమాధానమే నిజమన్న 'నిజం' నన్ను పిచ్చివాణ్ణి చేస్తోంది!

ఏదో తెలియని నీరసం ఆవరిస్తోంది, క్షణక్షణానికి.

ట్రింగ్...ట్రింగ్ మని ఫోను మోగిన శబ్దం నన్ను బయటి ప్రపంచంలోకి విసిరేసింది ఆలోచనల్లోంచి.

చటుక్కున ముందుకు వంగి రిసీవర్ అందుకున్నాను.

"హలో...ఇన్స్పెక్టర్...నేనే కృష్ణమోహన్..." అన్నాను.

"ఎస్! పోలీస్ స్టేషన్ నుంచి" అట్నుంచి ఇన్స్పెక్టర్ వినోద్ గొంతు విన్పించింది.

"ఇన్స్పెక్టర్ ఏమయింది?" ఆత్రుతగా అన్నాను. మనసు కంపిస్తోంది.

"చ్చ్!...మీ వూహే నిజమయింది. హంతకుడు గణేశ్ ను చంపేసేడు. నేను వెళ్ళేసరికి హత్య జరిగి పోయింది" ఏదో అంటున్నాడింకా.

జారిపోబోతున్న రిసీవర్ ని గట్టిగా పట్టుకున్నాను.

"ఇన్స్పెక్టర్! మీరు తక్షణం బయలుదేరి ఇక్కడకు రండి. హంతకుడు యింతవరకు సాక్ష్యాలను నాశనం చేసేడు. కాని దానివలననే తనను బయటపెట్టుకున్నాడు. ఇన్స్పెక్టర్! హంతకుడు మరెవరో కాదు..." నేనా మాట పూర్తిచేయకముందే యెవరో చేతిలోని రిసీవర్ ని బలంగా తుళ్ళగొట్టేరు.

పక్కకు పడబోయి నిలదొక్కుకున్నాను. నా హేండ్

స్టిక్ పడిపోయింది.

ఎవరో చిన్నగా నవ్విన శబ్దమయింది.

"నాయర్!!" అన్నాను.

"ఒరేయ్..." రవి గొంతు ఆశ్చర్యంగా విని పించింది.

"షటప్!!" కర్కశంగా అన్నాడు వంటవాడు నాయర్.

"హేయ్, గుడ్డీ! నే చెప్పినట్టు విను. నా చేతిలో కత్తి వుంది. నో టైమ్! ఇన్స్పెక్టర్ వచ్చేస్తాడు లేక పోతే పదండి" నాయర్ నా హాండ్ స్టిక్ అందించి, రవి చేయి పట్టుకుని నడిచేను.

నన్ను మా కారు బాక్ సీట్లో కూర్చోమని, రవితో ముందు సీట్లో కూర్చున్నాడు తను. కారు బయలు దేరింది.

కారు మూడు నిమిషాలు మాత్రమే ప్రయాణించి ఆగింది. బహుశా, రెండు మూడు వీథుల్లో మాత్రమే ప్రయాణించి వుంటుందని మాత్రమే వూహించేను.

నాయర్, రవి చేయి పట్టుకునే నన్ను మూడు మెట్లు ఎక్కించి, తాళంతీసి, యింట్లో కడుగుపెట్టేడు.

తలుపు గడియపెట్టేసి, మరో గదిలోకి తీసు కెళ్ళాడు.

మౌనంగా అతను చెప్పినట్టు చేస్తున్నాను.

నేను బలహీనుణ్ని కాను. కాని గుడ్డివాణ్ని!

ఆ ఒక్క లోపం నన్ను పూర్తి నిర్వీర్యుణ్ని చేస్తోంది.

"నాయర్! ఈ యిల్లు...?" అన్నాను.

"మీ సమాధి!!" నాయర్ నవ్వేడు.

"నిజానికి నేనిన్ని హత్యలు చేసేవాణ్ని కాదు. మీరే చేయించేరు. ఆ రోజు మీరు సినిమాకు పోవటమే నాకిన్ని చిక్కులు తెచ్చింది. ఎన్నో సాక్ష్యాలు బయట బడ్డాయి. కేవలం ఒక్క హత్యని మాపుకుందుకు యిన్ని హత్యలు చేసేను. కాని గుడ్డివాడివయినా నువ్వు చాలా తెలివైనవాడివి. అందుకే నిన్నో కంట కనిపెడుతూ వున్నాను" అన్నాడు నాయర్.

"మమ్మల్నిప్పుడేం చేస్తావ్?"

"అన్ని సాక్ష్యాల్లానే.. నిర్మూలిస్తాను" నాయర్ నింపాదిగా అన్నాడు.

"మొదటనే నిన్ను చంపేస్తే కథ ఇందాకా వచ్చేది కాదు. నేను సాధించాలనుకున్నదానికి ఎన్ని అడ్డులున్నా తొలగించుకుని సాధిస్తాను. ఇంతటితో అన్ని సాక్ష్యాలు ముగుస్తాయి" నవ్వేడు నాయర్ మళ్ళీ.

నివ్వెరపోయేను. ఈ మాయప్రపంచంలో యింతటి కర్కోటకులుకూడా వుంటారని యిప్పుడే తెలుస్తోంది.

"నాయర్! ఇన్స్పెక్టర్ గారు... ఈసరికి మనింటికి వచ్చేవుంటారు. ఇంకొద్దిసేపట్లో యిక్కడకు వచ్చి నిన్ను పట్టుకుంటారు" అన్నాడు రవి బింకంగా.

పకపక నవ్వేడు నాయర్.

"ఒరే, బుడుంకాయ్! నువ్వు నీ తండ్రి కేమాత్రం తీసిపోవని నాకు తెల్సు. ఇన్స్పెక్టరిక్కడికి రావటం కల్ల... ఈ కత్తితో మిమ్మల్నిక్కడ చంపిపారేస్తే, యింతటితో అన్ని సాక్ష్యాలు నాశనమవుతాయ్. ఇన్స్పెక్టర్ యిక ముందుకు పోలేదు. మిమ్మల్ని చంపేసేనన్న బాధ నా కేమాత్రం వుండదు. నిండా మునిగాక..."

నాయర్ మాటలు పూర్తికాలేదు.

నా చేతిలోని కర్రను బలంగా లేపేను.

ఆ దెబ్బ నాయర్ చేతిమీద తగిలుంటుంది. కత్తి యెగిరిపడిన శబ్దమైంది.

"యూ బ్లడీ...బ్లయిండ్ బాస్టర్డ్..." బాధగా అరిచేడు.

అతను తేరుకోకముందే చేతులు చాస్తూ ముందుకు దూకేను.

నాయర్ శరీరం తగిలింది.

రెండు చేతుల్తోను అతన్ని బలంగా బిగించేను.

నా కళ్ళకున్న గ్లాసెస్ నేలకు జారి శబ్దం జేసేయి.

నా నుదిటిపై బలంగా ఢీ కొట్టేడు నాయర్ గింజు కుంటూ.

గుడ్డివాణ్నయినా కళ్ళముందు చుక్కలు మెరిసి నట్టయింది.

బాధలోనే "ఒరే రవీ, రాస్కెల్! చూస్తావేం? తలుపులు తెరుచుకుని పారిపో" గట్టిగా అరిచేను.

నాయర్ అరుస్తూ, కాళ్ళతో తన్నుతూ, విదిలించ టానికి విశ్వప్రయత్నం చేస్తున్నాడు.

"డాడీ!" రవి భయంగా అరిచేడు.

"నోర్మూయ్! బ్లడీసన్ పారిపో!"

రవి పరిగెత్తిన శబ్దమయింది. ఆ క్షణంలోనే ఎక్కడో దబదబ శబ్దం, తలుపులు తెరిచిన శబ్దం, మరుక్షణం బూట్ల చప్పుడు...

"మిస్టర్, నాయర్! ఇక నీ ప్రయత్నం మాని బుద్ధిగా లొంగిపో. ఇక్కడే కాదు, ఈ యింటిచుట్టూ పోలీసు లున్నారు" ఇన్స్పెక్టర్ వినోద్ గొంతు గట్టిగా విని పించింది.

10

నాయర్ పగటిపూట వంటవాడేగాని, రాత్రిపూట ట్రిమ్‌గా తయారై నైట్ క్లబ్‌లకు వెళ్తుంటాడు. అప్పుడే అతనికి సూరత్ బ్యాంకులో అకౌంటెంట్ అయిన సునీతతో పరిచయమయింది. అయితే అతనికి క్లబ్బులలో తిరిగెయ్యటానికీ, సునీతతో షికార్లు కొట్టడానికి బాగా డబ్బు కావాలి.

రంగనాథంకి నలభయ్ ఏళ్ళుంటాయి. మంచి ఆస్తిపరుడు. మహావీర్ ద్వారా అతని ఆస్తిపాస్తులు తెలుసుకున్నాడు. ముఖ్యంగా ఆ రోజు రంగనాథం ఏదో పని మీద యాభై వేలు తెచ్చి ఇంట్లో పెట్టాడు.

ఆ రాత్రి...

నాయర్ క్లబ్‌లో వున్న సునీతను అడిగి కారు తీసుకున్నాడు.

క్లబ్ నుండి సునీత కారులో బయలుదేరాడు దొంగతనానికి. కాని రంగనాథం అప్పటికి నిద్రపోకుండా, తాగుతూ కూర్చోవటంవల్ల తప్పనిసరిగా అతనిని చంపవలసి వచ్చింది.

అప్పుడే నేను, రవి సెకండ్ షో సినిమానుండి వస్తున్నాం. అప్పుడే నేను కారు శబ్దం వినటం జరిగింది.

మొదటిసారి ఇన్‌స్పెక్టర్ నన్ను కలవటం నాయర్ చూసి ఆశ్చర్యపడ్డాడుకూడా! మా మాటలు విన్నాడు.

ఆ మెకలన కారు తను వాడిన విషయం తప్పక బయటపడుతుందని నాయర్ భయపడ్డాడు. అందుకే సునీతని హత్య చేసేడు.

కాని మరో సాక్ష్యం బయల్పడింది, గాజు పెంకుల వలన. ప్రక్కవీధే కాబట్టి ఇన్‌స్పెక్టర్ కన్నా ముందుగా పోయి ఆ సాక్ష్యాన్ని నిర్మూలించేను.

అప్పటికే నాలో ఒక ప్రశ్న ఉదయించింది. హంత కుడికి నేను, ఇన్స్పెక్టర్ మాట్లాడుకున్నదెలా తెలు స్తుందా అని.

ఎందుకంటే, నేను ఇన్స్పెక్టరు మాట్లాడుకున్నది మా యింట్లో. సునీత కారుశబ్దం, రవి కాళ్ళకింద గాజు పెంకులు పడటం హంతకుడికెలా తెలుస్తుంది? అదే నా కాశ్చర్యం కలిగించింది.

అయితే మహవీర్, గణేశ్ హత్యలతో హంతకుణ్ని నే నూహించేను. నాయర్ యీమధ్యనే కొనుక్కున్న కొత్తబూట్లు మరో సాక్ష్యాన్నిచ్చేయి.

నేనిది వూహిస్తానని నాయర్ గ్రహించి వుంటాడు. అందుకే మిగిలిన చివరిసాక్ష్యాలము మేమేనని మమ్మల్నీ హత్య చేయబోయేడు, తను ముందే ఏర్పాటుచేసిన ఇంట్లో. కాని నా ఫోన్ అందుకున్న ఇన్స్పెక్టర్ వెంటనే వచ్చేడు. అప్పటికి నాయర్ మమ్మల్ను కారులో తీసుకు పోయేడుకాని, అతని దురదృష్టంవలన మా కారుని చూసే ఇన్స్పెక్టర్ వినోద్ అక్కడికి రాగలిగేడు.

ఎంత ప్రయత్నించినా హంతకుడు చట్టంనుండి తప్పించుకోలేకపోయేడు. మహవీర్ చేతులకు బేడీలు పడ్డాయ్.

నాయర్ కు వురిశిక్ష పడింది!!

—: ఐపోయింది :—